

Sygn. akt II UK 444/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z wniosku J.A.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 października 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację odwołującą się J. A. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 listopada 2016 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. w przedmiocie zasiłku chorobowego.

Odwołująca się J. A. zaskarżyła powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie prawa materialnego: art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 372 ze zm.; dalej: ustawa zasiłkowa), przez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. przyjęcie, że okres między zaprzestaniem pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez odwołującą się a ponowną niezdolnością do pracy nie przekracza 60 dni i okresy te podlegają zsumowaniu do jednego okresu

zasiłkowego, przy jednoczesnym ustaleniu, że niezdolność do pracy od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego nastąpiła po 60 dniach. Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, przez uwzględnienie apelacji odwołującej się oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej się kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia o kosztach sądowych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podniosła, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego: art. 9 ust. 2 ustawy zasiłkowej. W związku z powyższym skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż: „jak wynika z powyższych ustaleń, przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem nowej niezdolności do pracy trwała od 8 listopada 2015 r. do 6 stycznia 2016 r. tj. 60 dni. Uzyskanie przez odwołującą się w dniu 7 stycznia 2016 r. zwolnienie lekarskiego oznacza, że powstanie ponownej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, nastąpiło w 61 dniu, a więc przerwa pomiędzy niezdolnościami do pracy przekroczyła 60 dni”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06,

LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wypada stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanej przez siebie przesłanki przedsądu. Należy zauważyć, że skarżąca w istocie kwestionuje dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne, zgodnie z którymi przerwa między przyznaniem świadczeniem rehabilitacyjnym a ponowną niezdolnością do pracy ubezpieczonej powstałą od dnia 7 stycznia 2016 r. nie przekroczyła 60 dni (uzasadnienie wyroku s. 3 i 4). Zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa

(jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.), do okresu zasiłkowego wlicza się okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Zatem niezdolność do pracy spowodowana tą samą chorobą podlega zliczeniu z poprzednimi okresami absencji, jeśli przerwa nie przekraczała 60 dni (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2016 r., II BU 4/15, LEX nr 2052405). Istotna jest więc długość przerwy między obiema niezdolnościami (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 7/09, OSNP 2010 nr 7-8, poz. 93). Tymczasem sama skarżąca zauważa, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem nowej niezdolności do pracy ubezpieczonej trwała 60 dni. Powstanie ponownej niezdolności do pracy dniu 7 stycznia 2016 r. (a więc w 61 dniu) nie zmienia okoliczności, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy wyniosła 60 dni, a zatem nie przekraczała 60 dni, jak stanowi art. 9 ust. 2 powołanej ustawy.

Wobec niewykazania przez skarżącą istnienia powołanej przesłanki przesądu, brak podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.